

ДА ЗАДЪЛЖИМ БОГ СЪС СОБСТВЕНОТО МУ СЛОВО

Дейвид Уилкерсън
9 Април 2007

Истина, която би могла да промени молитвения ти живот завинаги

Господ управлява цялото творение с могъщество и сила. Законите Му господстват над вселената – цялата природа, всяка нация и всичките човешки дела. Той управлява моретата, планетите, небесните тела и всяко тяхно движение. Библията ни казва: “Със силата Си господарува до века: очите Му наблюдават народите” (Псалм 66:7). „Господ царува; облечен е с величие; облечен е Господ, и опасан с мощ... От векове е утвърден Твоят престол; Ти си от вечността... Твоите свидетелства са твърде верни“ (93:1-2, 5).

Тези псалми са написани от Давид, чието свидетелство по същество е следното: „Господи, свидетелствата, законите, повеленията и думите Ти са неотменими. Те са сто процента изпитани.“ Авторът на Евреи отеква тези думи, заявявайки, че живото Божие Слово е вечно и непроменимо: „същото вчера, днес и завинаги“ (Евреи 13:8).

Помислете: във вселената има закони, които определят работата на всяко нещо без изключение - движението на слънцето, луната, звездите и земята. Бог изговори слово и тези небесни тела бяха поставени на местата си, като оттогава са управлявани от закони, които също Бог изговори.

В целия Нов Завет ни се казва, че този велик Бог е нашия Баща и Той има милост към децата Си. Книгата Евреи ни казва, че Господ се вълнува, когато сме слаби, и че чува всеки наш плач и събира в бутилка всяка наша сълза. Също така ни се казва, че Той е праведния Цар, Който ще съди чрез закона Си, и че Словото Му е конституция от всичките законови норми, чрез които Той справедливо управлява. Всичко съществуващо е съдено чрез непроменимото Му Слово.

Просто казано, можем да вземем Библията в ръце и да сме убедени, че: „тази книга ми казва кой е Бог. Тя описва качествата Му, същността, обещанията и наказанията Му. Това е закона от Неговите уста, чрез който Той управлява и царува. И това е Слово, на което Самия Той служи.“

Бог не управлява от съжаление или чувства, както и земните съдии не отсъждат по симпатия.

Всеки съдия се заклева, че ще отсъди делото според установения закон. Той не трябва да разчита на собствените си чувства или пристрастия, но прилага законите, които са написани в конституцията на страната.

По същият начин и Бог съди всичко според вечния закон, който е Неговото установено Слово. Когато Господ управлява, Той говори чрез живото Си Слово – Слово, на което и Той се покорява.

Ние знаем, че Баща ни е също така и Цар и Съдия, дал ни е неограничен достъп до съдилището Си и ни е поканил да стоим близо до Него, което трябва да правим в молитва. Има много определения за молитвата и много книги и указания за това как да се молим, но просто казано, молитвата означава да влезем в Божието присъствие, където е Той.

С две думи, молитвата е тази, с която отиваме до Божия трон на благодатта, където е седнал Той. И там, в Неговото присъствие, ние трябва да Му кажем исканията си. Павел ни призовава: „Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте молбите си на Бога с благодарение“ (Филипяни 4:6).

Често чувам християните да казват: „В действителност аз не искам много от Бог. Моля се само за Неговата воля в живота ми, за изпълнение на Неговия план на земята. Не Го моля за нещата, които може да ми даде. Търся Го само заради Самия Него, не за подаръци.“

Много пъти съм казвал същото, защото си мислех, че такова поведение е свято, но истината е, че не е. Помислете: всезнаещия, всемогъщ Бог на творението лично ни е поканил да „пристъпим смело пред трона Му“. А когато веднъж стигнем там, Той ни призовава да желаем, да отправяме искания към Него, да Му откриваме нуждите си. Помислете върху тези стихове: „Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евреи 4:16). „В Когото имаме своето дръзновение и достъп с увереност чрез вяра в Него“ (Ефесяни 3:12). Тези стихове говорят за това да идваме смело при Бог с нуждите си, което Го удовлетворява.

Не ме разбирайте погрешно, аз се наслаждавам на молитвите, в които просто се покланям на Бог. Това е време, в което мога да бъда насаме с Него, а Святия Дух въздиша и стене в мен. В такива моменти мога да общувам с Отец чрез най-съкровената си същност.

Но има време, когато условията в живота ни стават толкова критични, че е нужна друг друг вид молитва. Когато проблемите ни залаят - нуждите ни изглеждат невъзможни за задоволяване; когато ни поваля обезкуражението; когато над нас надвиснат болести, страхове финансови и семейни проблеми – трябва да пристъпим смело към Отец.

В такива времена нуждите ни няма да бъдат посрещнати чрез анемични, нерешителни молитви, които престават след ден-два. В тези моменти истинското, непроменимо Божие Слово ни призовава: „Ела при трона на Отец и го направи смело. Вратата е отворена за теб. Ела с увереността, че Той ще удържи на Думата Си.“

Проблема със смелостта в молитвата е решаващ.

Когато Бог ни казва да пристъпим пред трона Му смело и с увереност, това не е предложение. Това е Неговото предпочитание и ние трябва да го удовлетворим. Но къде намираме тази смелост и достъп с увереност в молитва?

„Голяма сила има усърдната молитва на праведния“ (Яков 5:16). Думата „усърдна“ тук е от гръцки и нейния корен означава „установена позиция“. Тя предполага непоклатимо установена позиция на ума. От друга страна „усърдно“ говори за смелост, изградена на солидно, абсолютно доказателство, което подкрепя исканията ти. Двете значения на „усърдно“ заедно означават да отидеш в Божия съд напълно убеден, че ще спечелиш делото. Това е много повече от емоция, гласовитост, напомпан ентузиазъм.

Такава молитва може да дойде само от слуга, който изследва Божието Слово и е напълно убеден, че Бог е решен да Го спази. Всъщност, важно е никой да не влиза в Божието присъствие без да носи Словото Му със себе си. Господ иска да донесем обещанията Му, да Му ги напомним, да Го задължим чрез тях и да стоим на тях.

Виждаме това в Деяния 10-та глава, когато Петър имаше видение. Бог каза на апостола: „До твоята врата ще дойдат едни хора и ще поискат да отидеш с тях. Аз ги изпратих, Петре, така че искам да тръгнеш с тях, без да се съмняваш.“

Какво ни казва този пасаж? Той говори, че когато Бог е казал, че нещо е истина, ние трябва да го повярваме и да стъпим на него, без да се съветваме с плътта. Просто не можем да измерваме сигурността на Божието Слово, преценявайки ситуацията или стойността си. Ако го направим, ще открием, че сме недостойни и ще се провалим в предявяването на Неговото Слово, няма да го приложим правилно.

Още повече, на нас ни е дадена помощ, за да достигнем Божия трон на благодатта. Библията казва, че ние сме ищци пред трона Му, и че Христос е нашия адвокат. Чрез пролятата Му на Кръста кръв, Исус отвори за нас вратите към трона на Отец. Чрез Него имаме достъп, за да можем сами да занесем исканията си пред Бог.

Имаме също и Святия Дух, Който стои до нас в съда на Отец. Духът е нашия „застъпник“ - един, който ни служи като съветник. Той е до нас, за да ни напомня вечните укази и божествени постановления, от които се състои Божието Слово.

И така, имаме тези невероятни обещания – до нас да застанат адвокат и съветник, които да ни дадат смелост и увереност, когато отиваме пред Божия трон.

Смелостта в молитвата идва от нещо, наречено „прецедентно задължение“.

Ако можеш да се вкопчиш за тази истина, тя завинаги ще промени начина, по който се молиш. Прецедент е „предишен случай“, който служи като пример при следващи подобни случаи. А „прецедентно задължение“ е законово решение, взето в миналото, което се превръща в приложимо правило при бъдещи подобни случаи. За съдиите това означава да приемат решение, което вече е било взето.

Добрите адвокати редовно се позовават на „прецедентно задължение“ при случаите си, защото знаят, че ще устои пред съда. Така че, те търсят в своите книги със закони да намерят подобни случаи от миналото, които биха подсилили аргументите им в съда. Също така търсят съвети от добри юридически консултанти, които да им посочат прецедентни решения, свързани с техния случай.

Виждаме мъже и жени из цялата Библия, които търсят това „прецедентно задължение“. Те отиват в Божието присъствие, за да отправят молба и задължават Бог със Словото Му. Тези смели светии не се явяват неподготвени, но отиват на молитва с „духовно куфарче“, пълно с прецеденти за това как Бог е отговорял на молитвите на народа Си в миналото. Те Му напомнят всички обещания, които е дал и Му посочват случай след случай за това как е изпълнил Словото Си към онези преди тях, които са били в подобно положение.

Питам те: как някой човек може да придобие тази увереност да влезе смело в Божието присъствие и да предяви такова искане? Това става с подготовка, с търсене на прецеденти в Божието Слово. Такъв слуга не влиза в Божия съд неподготвен, а пълен догоре с примери от миналото за това кога Господ се е придържал към Словото Си.

Нека те попитам: кой познава Божиите постановления и неотменими закони по-добре от Светия Дух? Той е Този, Който води всеки от нас в Божието Слово, показва ни Божиите дела през историята и ни подготвя с исторически случаи, които изграждат увереността ни. Всъщност, ние придобиваме смелост в молитва по този начин – като познаваме и стоим върху Божиите обещания и минали милости и ги изискваме в нашия случай.

1. Помислете за примера на Моисей.

Ще ви заведе в Изход 32 глава, където Бог каза на Моисей, че ще погуби Израел заради безсрамното им поклонение на златното теле. Моисей отговори чрез незабавен пост, падайки по очи и защитавайки случая си. Но трябваше да се направи още нещо. Той трябваше да задължи Бог чрез обещанията, които беше дал на Авраам, Исак и Яков.

Моисей стъпи на това, което Бог беше направил преди много години – заветни обещания, неразрушими залози за благословения, защита и отговор на молитвите на Израел „на теб, на децата ти и на децата на децата ти“. Сега Моисей Му напомни: „Чакай малко, Господи, Ти даде обещание на Израел. Ти каза, че този народ е Твоето семе, и че семето Ти ще пребъде завинаги. Ако унищожиш Израел, ще застанеш срещу Собственото Си Слово.“

Бог отговори на Моисей: „Остави ме намира. Ще издигна ново поколение за теб.“ Но Моисей припомни на Бог предишните Му обещания: „Не, Господи, това е Словото, което Ти даде на народа Си. Ти обеща това.“ В този момент „Господ се разкая за злото, което бе казал, че ще направи на людете Си“ (Изход 32:14). Моисей беше стоял твърдо върху „прецедентното задължение“ и Бог зачете това.

2. Помислете върху примера на цар Йосафат.

Когато Йосафат управляваше Юдея, той беше изправен пред заплахата от нападението на огромна армия. Нацията трепереше безпомощно пред могъщата сила. Така че, Йосафат „се предаде да търси Господа, и прогласи пост по целия Юда“ (2 Летописи 20:3). Народът се моли, пости, ходатайства и се покая, но имаше още работа за вършене. Царя си спомни Божиите „прецедентни задължения“ и ги занесе пред Господ:

„Господи Боже на бащите ни, не си ли Ти Бог на небето? И не си ли Ти владетел над всичките царства на народите? И не е ли в Твоята ръка сила и могъщество, така щото никой не може да устои против Тебе?“ (20:6). Йосафат припомняше на Бог милостите Му от миналото: „Не беше ли Ти, Боже наш, Който си изпъдил жителите на тая земя пред людете Си Израила, и дал си я за винаги на потомството на приятеля Си Авраама?“ (20:7)

Сега Йосафат припомняше на Бог: „Господи, ние сме това семе! Ти даде на народа Си вечно слово и сега аз го донасям пред Теб. Обещанията, които даде на Авраам и на бащите ни са все още Твое задължение към нас - обещаното потомство.“ Разбира се, Бог отговори на Йосафат и врага на Юдея беше победен. Бог беше задължен от собственото Си Слово.

3. Помислете за примера на цар Давид.

Давид би могъл да бъде добър адвокат във всеки християнски съд. Той често ходеше пред Божия трон с молби, карайки Бог да се придържа към Словото Си, с прецеденти за милостта, която Той беше показал. Давид, например, написа: „Боже, с ушите си сме чули, нашите бащи са ни разказвали, Какво дело си извършил в техните дни, в древните времена. Ти си изгонил с ръката Си народи, а тях си насадил; съкрушил си племена, а тях си разпространил“ (Псалм 44:1-2). Давид разсъждаваше: „Предишните освобождения не бяха постигнати със силата на Израел, но чрез силата на Твоята ръка. Това стана чрез Твоето Слово, понеже Ти благоволи в народа Си.“

Записките ясно показват какво беше направил Бог за народа Си при подобни ситуации, във времената на отчаяната им нужда. Така че, Давид отправи искането си уверено, основавайки се на знанието, което имаше върху предишните милости. Той смело заяви: „Господи, ето така управляваше Ти в миналото. Сега искам отново да ни освободиш по същия начин. Направи го за нас днес, Господи! Време е народа Ти да победи враговете си.“

Псалм 74 обобщава всички тези примери и съветва нас, които живеем днес: „Погледни на завета Си... Стани, Боже, защити делото Си“ (74:20-23).

Неемия 9 глава съдържа един от най-ясните примери за това как да носим „миналите милости“ пред Божия трон.

Четейки примера в Неемия 9-та глава е като да прелистваме страниците на Божия Закон и да четем: „Случаят на Неемия и старейшините на Израел.“ Дори ни се казва датата – 24-я ден от месеца Тасри, и според историците, това се е случило някъде около 445 пр. Хр.

Сцената започва с това как Израел се е събрал да пости, да се моли и да изповяда греховете си. Нацията беше в беда и силно се нуждаеше от Божията милост, защита и прошка. Така че, левитите свещеници започнаха да водят народа в молитва „и викаха със силен глас към Господа, своя Бог“ (Неемия 9:4). Това не беше случайно събрание за безцелна и не конкретна молитва. Тези благочестиви, покаяни левити бяха постили и се молиха повече от един ден. Но, освен това имаше какво още да се направи. Те трябваше да задължат Бог със Словото Му, да Му напомнят старите начини, по които беше действал спрямо Израел. Те се молиха по следния начин: “Господи, ти чу плача на бащите ни в Египет. Ти отвори Червено море за тях и ги преведе безопасно през него. След това ги водеше по чуден начин през пустинята, с облак през деня и огнен стълб през нощта. Ти ги хранеше с хляб от небето и им даде вода от скалата. Ти показа голяма милост към бащите ни. Но те се възгордяха, закоравиха се и не се покориха на Словото Ти. Въпреки това, Ти си Бог, Който е готов да прости, добър и милостив, Който не се ядосва, показва добрина и затова не ги изостави“ (виж Неемия 9:9-17) .

След това левитите започнаха дълга молитва за греховността на Израел и Божиите милости, показвани им при всички случаи: “Бащите ни направиха златно теле и му се поклониха. Но в огромната Си милост Ти не ги изостави. Напротив, прости им и изпрати Духа Си да ги води. Подкрепяше ги и те ядоха, наситиха се и затлъстяха. Но отново отстъпиха от Теб. Убиха пророците, които Ти им прати, за да ги върнат при Теб. Накрая, трябваше да ги предадеш в ръката на враговете им, където положението им се влоши.

Те пак извикаха за милост, и Ти според многобройните Си милости отново ги спаси. Но след като им даде почивка, те за пореден път извършиха зло. Отново пострадаха и извикаха към теб, а Ти чу вика им. Ти ги освобождаваше много пъти според милостта Си. Въпреки всичките им падения, всичките им постоянни връщания към греха, Ти чу всеки вик на сърцето им и никога не скри милостта Си от тях.“

Когато левитите свършиха с този дълъг списък от Божиите „предишни действия“, те се молиха смело: „И сега, Боже наш, велики, силни и страшни Боже, който пазиш завета и милостта... защото си Бог милостив и състрадателен“ (Неемия 9:32-31). Левитите обвързаха Бог със Словото Му. Те бяха уверени, когато поискаха милост от Него, защото познаваха историята на простителността и нежните Му милости: „и ги избавяше според милосърдието Си много пъти“ (9:28).

Тези примери трябва да окуражат всеки отчаян вярващ, който мисли, че Бог няма да му покаже милост.

Наскоро един пастор ми изповяда: „Брат Дейвид, паднах в голям грях. Не виждам как мога да се върна някога. Съгреших срещу толкова голяма светлина. Как може Бог някога да има милост към мен?“

Библията ни казва, че Господ няма любими хора. И понеже не показва пристрастие и обещанията Му не се променят през поколенията, ние можем да Го помолим да ни покаже същата милост, която е показал на хората в миналото. Добър прецедент беше например Божията милост, показана на цар Манасия, който съгреша по-лошо от всеки друг цар преди него, но се покая и беше възстановен.

Божите милости никога не пропадат, а предишните примери за минали такива трябва да дадат на всеки един от нас смелото уверение да занесем собствените си случаи пред Него. Така че, скъпи светии, когато се страхувате, че може да сте грешили твърде често против Господната милост, когато си мислите, че сте пресекли чертата, а Бог се е отказал от вас, когато сте обезкуражени, съкрушени заради падението си или заради нехристиянското си поведение, когато се чудите дали Бог не ви е отхвърлил или пък задържа любовта Си към вас заради старите ви грехове – ако наистина сте с покаяно сърце, тогава се дръжете за тази истина: БОГ НЕ СЕ ПРОМЕНЯ.

Задължете Бог със Словото Му. Напишете всеки спомен, който имате за това какво е направил за вас в миналото. Тогава потърсете в Библията и намерете още от „предишните Му милости“ към народа Му. Занесете този списък пред Господ и Му напомнете: „Господи, не можеш да отречеш Собственото Си Слово. Ти си същия вчера, днес и завинаги.“

Призовавам ви, не пренебрегвайте това. Често се втурваме в Божието присъствие, правейки молбите си страстни и ревностни. Но оклюмваме по време на молитва, защото не отиваме подготвени пред трона Му. Идвайки при Бог, трябва да имаме установена позиция. Истинската смелост не започва с емоции, а когато сме напълно убедени. И така, ние трябва да се подготвим предварително, не само, за да се явим пред Господ, но и за да заздравим собствената си вяра.

Днес ние имаме нещо, за което старозаветните светии можеха само да си мечтаят. И това е Божия Син, седнал отдясно на нашия Отец-Съдия. Ние познаваме Сина, защото Той е наш брат чрез кръвен завет - ние сме осиновени. И можем да се позовем на кръвната си връзка с Него всеки път, когато се изправим пред Съдията и Го задължим със собствените Му аргументи: „Отче, нямам какво да ти дам, освен собственото Ти Слово. От създаването на света Ти обяви, че Синът Ти Исус ще умре. И обеща, че с Неговата кръв аз ще бъда очистен и чрез раните Му ще бъда изцерен.“

Ти също така обеща, че ще бъда свършен в Христос. Каза, че ще ме пазиш да не падна, и че Исус ще бъде мой Ходатай. Ти обеща, че чрез вяра в Него, аз ще бъда напълно приет и осиновен от Теб.

След това обеща, че ще чуеш исканията ми. Обеща да снабдиш всичките ми нужди и ми каза да вярвам на пророците Ти, които записаха в Библията милостивите Ти към мен обещания, и че винаги Си готов да ми простиш.

Ти обеща, че няма да позволиш да нося никакъв товар, който не мога да понеса, и ми каза: „Всичко съдейства за доброто на онези, които Ме обичат и са призовани от Мен.“

Отче, всичко това са Твои постановления. Това са Собствените Ти обещания. А Ти не можеш да се отречеш от думите Си. Ти си Бога на Авраам, Исаак, Яков и също така си и мой Бог. О, Господи, имай милост и благодат за мен сега, когато се нуждая. Амин!“

Аз наистина вярвам, че Бог е много благословен, когато се доближаваме до трона Му с този тип дързост, придържайки Го към Словото Му. Сякаш ни казва: „Най-после успя. Ти Ме благослови!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Binding God to His Own Word](#) / [Да задължим Бог със собственото Му Слово](#)